

Zdeňka Šiborová

Ilustrovala Petra Tatičková

Vodník Mokřálek a zlatá šupinka

FRAGMENT

Vodník Mokřálek a zlatá šupinka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zdeňka Šiborová
Vodník Mokřálek a zlatá šupinka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Vodník Mokřálek a zlatá šupinka

Zdeňka Šiborová
Ilustrovala Petra Tatíčková

FRAGMENT

Obsah

Vodník Mokřálek	5
Jak se vydal Mokřálek do světa.	14
Večerní divadlo.	21
Mokřálkův nový domov	28
Zvědavá štika Rejdilka	34
Prohlídka rybníka	37
O čem si povídaly žabičky	41
Víla Pomněnka	46
Starý rak	54
Zamilovaná Pomněnka a nešťastný Mokřálek.	58
Přípravy na svatbu	64
Vodnická svatba nebude	71
Paní Sumcová a zlatá šupinka	75
Šťastný vodník	80
Bratr Vrbička	84
Vodnická svatba se blíží.	86
Starý žabák	90
Vodnické rokování	95
Konečně svatba	98
Zlatá šupinka a vodní království	104

Vodník Mokřálek

Na louce u rybníka za letních večerů ráda tančila víla, krásná jak obrázek. Šaty měla jemné jako pavučinka a modřejší než letní nebe. Při tanci se vyjímalý na rozkvetlé louce. Závoj ve vlasech byl protkaný zlatými paprsky zapadajícího slunce. I oči měla víla krásně modré jako něžná kvítka, která na jaře rozkvétají na břehu rybníka. Podle nich také dostala svoje jméno Pomněnka. Našlapovala lehounce, jako když si vánek pohrává s kopretinou na louce.

Pod jejím tanečním krokem se ani stéblo trávy neohnulo. Hlavičky květů na louce se smály, když je při tanci šimrala sukní z mlžného oparu. Tolik se jim to líbilo, že se každý večer květinčky těšily, až víla zase přitanečí.

Nikdo netušil, že se dnes na tu podívanou kromě zvířátek dívá ze břehu rybníka také mladý smutný vodníček. Brzy ráno, skoro ještě za tmy, se vydal na vandr. Chtěl si najít pěkný rybník, kde by se usadil. Jeho starší bratr Vrbička se před nedávnem oženil a přivedl si domů mladou rozmazlenou vodnici. Když za ní chodil vodník Vrbička na námluvy, byla samý smích. Moc se mu líbilo, jak se směje. Jen co si ji vzal za ženu, přestala se smát a začala nadávat. Nic se jí v rybníku u Vrbičky nelíbilo. Rybník byl moc mělký. Vody moc málo a zdála se jí kalná. Ryby byly moc malé. Žáby zase ukvákané. Její manžel vodník Vrbička byl zase moc líný. V novém rybníku nenašla nic, co by dokázala pochválit. Nejvíc ze všeho ji zlobilo, že u nich zaclání ještě mladší vodníček Mokřálek. Byl hezký, šikovný a moc hodný. Všichni v okolí ho měli rádi, nikdy nikomu neublížil. Každému se snažil pomáhat, i k mladé vodnici byl slušný a uctivý.

Každé ráno vodnici
pozdravil, když ji
potkal. Se vším
v rybníku jí pomáhal.
Nebylo to však nic
platné. Sotva
ho vodnice jedním
očkem zahlédla,
začala hubovat.

Od té doby, co
se bratr oženil, se Mokřálek
v rybníku moc nezdržoval. Neustálý křik a nadávky vodnice, které
se vznášely od rána do večera nad hladinou rybníka, ho vyháněly
z domova ven. Nikoho na míli daleko už nebavilo stále poslouchat,
jak vodnice kváká:

„Že jsem se do takového rybníka vdala! Kam jsem dala oči?
Takový malý bahňák! Sotva se v něm otočím, už do něčeho
narazím! A ještě abych se starala o Mokřálka. Jako kdyby nestačilo
to moje budižkničemu, co jsem si vzala. Jak může, už sedí na
vrbě a jenom pokouřuje. Nic nedělá. Práce v rybníku si nevšímne.
O všechno abych se starala sama. Já nešťastná! Tolik nápadníků za
mnou chodilo a já si vyberu Vrbičku, to největší nemehlo ze všech
nemehel. Proč jsem jenom neposlechla tátu hastrmana, když říkal,
ať si raději vezmu vodníka Voděnku. Žije sice v řece, ale revír má
dlouhý od Moravy až do Čech. Při každém dešti a větší vodě
za mnou běhal, div si boty neprošoupal. Barevné pentličky
mi nosil. Nebyl tak hezký jako Vrbička, ale byl bohatý. Sliboval
mi nejkrásnější šňůru perel, když se stanu jeho ženou,

a já nešťastná se zakoukám
do Vrbičky. Takový bahňák
a musí uživit dva vodníky.
Kdyby tady alespoň
Mokřálek nezacláněl
a odešel do světa.“

Vodnice se nadechla
a pokračovala
v lamentování:

„Takhle si ani
děti nebudeme
moci pořídit. Vždyť by
se nám postýlka do tak malého

rybníka nevešla. Ani kolíbku, co mám od táty, si sem nemohu
donést. Musela bych ji nechat na břehu rybníka.“

Vodnice nadávala a nadávala. Celý den ji bylo slyšet po celém
okolí. Vrbička se schovával v koruně vrby, aby se nemusel dívat na
svoji rozzlobenou ženu. Seděl tam a pokuřoval z dýmky. Ze šosu
mu ukapávala voda a byl moc smutný. Pod vousy si kvákavým
hlasem brumlal:

„Brekekeke. Co mám já nešťastný dělat? Přece nevyženu
vlastního bratra do neznáma. Co by si sám ve světě počal?
Je mladý a nezkušený. Ale ani ženu přece nevyženu, tu také
potřebuji. Rybník bez ženské ruky chřadne. Brekekeke.
Sám vodník se o něj nepostará. Safra porte, to je zapeklitá věc.
Kdyby mi alespoň Měsíček poradil. Ten se ale už několik dnů
schovává za mraky a ani jedním paprskem se na náš rybník
nepodívá. Brekekeke.“

Vrbičkovi se večer ani nechtělo domů k rozzlobené vodnici. Bafal z fajfčičky a vypouštěl kulaté obláčky dýmu. Pozoroval hvězdy na nebi a přemýšlel, co bude dělat, aby byl konečně v jeho rybníčku klid. Měsíček, který právě vyšel na svoji noční pouť, se schovával za malým mráčkem, jen jedním očkem vykukoval. Viděl smutného Vrbičku, jak sedí na vrbě, a bylo mu ho líto. Věděl od sluníčka, že dnes má vodnice zase svůj den. Sluníčko se každý večer, než jde spát, na chvilku zastaví u bratra měsíčka a vypráví mu, co je kde nového. Dneska pro něj mělo smutnou zprávu:

„Představ si, bratříčku, že sotva vodnice ráno oči otevřela, už zase vyváděla jako čert. Ryby z ní měly veliký strach, aby po nich ve své zlobě nějakým hrníčkem nehodila, a tak se před ní schovaly do bahna. Vždyť víš, že se to už jednou stalo. Trefila se do starého kapra, který nebyl dost rychlý. Celý týden chudák ležel a nemohl se bolestí ani hnout. Od té doby si všechny ryby dávají na vodnici veliký pozor.“

Měsíček pozorně poslouchal a sluníčko pokračovalo:

„Nejvíc mi je líto Mokřálka. Jak může, utíká z rybníka pryč. Sedává u nedaleké tůňky. Bahnisko se mu lepí na boty a přemýšlí. Když se narodil, byl jeho bratr Vrbička už na ženění. Ani jsem tomu nemohlo uvěřit, když jsem malého vodníčka poprvé uvidělo. Byl tak maličký, ale dokázal vymyslet kdejakou neplechu. Nikdy nezapomenu, jak stál u stavidel a málem vypustil všechnu vodu z rybníka. Tenkrát dostal vrbovým proutkem od pantáty vodníka,

co se do něj vešlo. Bylo nám vodníčka líto. Ale tak smutný jako teď nebýval, ani když ho maminka hubovala, že vyvedl nějakou lumpárnu.“

Sluníčko se pak rychle s měsíčkem rozloučilo, a protože bylo unavené, rychle spěchalo do hajan. Měsíček se vyhoupl na tmavnoucí oblohu. Už od jara, kdy se Vrbička oženil, pozoroval na své pravidelné noční pouti, jak se vodnice stále zlobí. Její křik byl slyšet i večer hodně daleko. Měsíček přes hladinu rybníka viděl, že se všechny ryby schovaly na dno do kořenů stromů, které rostou na břehu. Každá skulinka pro ně byla dobrá jako schovávačka před rozzlobenou vodnicí. Ve vodě nebylo celou noc vidět ani běličku.

Vodníček Mokřálek seděl celý den u tůňky a přemýšlel, co má dělat.

„Brekekeke, když odejdu, bude konečně v našem rybníku klid. Celý den je slyšet jenom vodnici. Rybičku není ve vodě vidět. I žabičky jsou celý den schované v rákosí, úplně přestaly koncertovat. Ani ptáček se strachy nepřiletí napít vody z našeho rybníka, aby po něm vodnice něčím nehodila. Bratr Vrbička je smutný a já jsem nešťastný. Musím s tím už konečně něco udělat. Brekekeke,“ říkal si smutně.

Ještě hodnou chvíli si chladil nohy v tůňce a mudroval, než se rozhodl, co udělá.

„Brekekeke, už nebudu na nic čekat. Vodnice se nezmění, bude nadávat a nadávat a nadávat. Zítř brzy ráno vyrazím do světa. Určitě tam nebude hůř než doma s brblavou vodnicí.“

Mokřálek si zabalil raneček a smutně šel za bratrem, který seděl v koruně vrby. Všechno mu pověděl a pěkně se s ním rozloučil.

Nezapomněl se zastavit ani za starým moudrým žabákem, který s vodníčkovým rozhodnutím také souhlasil. Dlouho do noci si spolu povídali a vzpomínali, jaké to bylo, když ještě žili Mokřálkovi rodiče. Pozdě v noci smutný vodníček uleh do postele a přes hladinu rybníka se díval, jestli uvidí svítit hvězdičky na nebi. Vůbec nevěděl, jak je svět veliký a co ho tam čeká. Přemýšlel, co bude dělat, když nenajde žádný rybník, kde by se mohl usadit. Měl strach, aby se nemusel vrátit domů s nepořízenou. Takovou hanbu by Mokřálek nepřežil. Ještě dlouho se převaloval v posteli, než se mu podařilo usnout. Spal ale jenom chvíličku, a když se probudil, byla ještě tma tmoucí.

Jak se vydal Mokřálek do světa

Mokřálek vyklouzl z vody tak potichoučku, že se na hladině rybníka neudělala ani vlnka. Měl strach, aby neprobudil vodnici. Vzal si raneček a ještě za tmy vyrazil do světa. Šel po cestě vedoucí okolo pramínku, který vytékal z jejich rybníka. Nad vodou se vznášel mlžný opar. Ranní mlhy se táhly těsně nad zemí. Ptáčci se pomalu probouzeli z nočního spánku a začínali si ladit noty, než spustí svůj ranní koncert.

Sotva byl vodníček za humny, vydechl si úlevou. Byl rád, že se rozhodl odejít do světa. Vykračoval vesele po cestě za novým životem a cesta mu pěkně ubíhala. Pramínek vody voněl po domově a sluníčko se pomaloučku probouzelo do letního rána. Jeho paprsky prozářily okolní krajinu. Zelený mužíček si do kroku vesele prozpěvoval:

*„Brekekeke, brekekeke,
klikatá je cestička, zelená je loužička,
voňavá vodička pro smutného vodníčka.
Vodník hledá rybníček plný hodných rybiček.
Bude tam mít domeček a malovaný hrníček.“*

Ušel už hodný kus cesty, než se ráno změnilo v dopoledne. Slunce na nebi začalo pěkně pálit. Vodník se rozhlížel, kam by se schoval, aby mu horký vzduch úplně nevysušil šos. Nedaleko uviděl les a zamířil rovnou k němu. Byl tam příjemný chládek, vzduch voněl smůlou a jehličím a po vlhkém mechu se vodníčkovi pěkně šlo. Zastavil se až před smrkovou houštinou u malé tůňky. Žáby tam pořádaly dopolední koncert. Mokřálek se napil čisté vody, aby se po cestě trochu osvěžil. Namočil si šos a chvíli se posadil ke kalužince se žabincem. Zavřel oči a poslouchal žabí kvákání. Bylo

tak pěkné zase slyšet žabičky vesele koncertovat. Nedaleko v mechu seděla červená muchomůrka. Pozorovala Mokřálka a viděla smutek v jeho očích, když vzpomínal na domov.

„Brekekeke, jestlipak se vodnice uklidnila. Určitě už zjistila, že jsem odešel do světa. Přál bych si, aby byl už u našeho rybníka klid.“

Přemýšlel o tom, co ho v příštích dnech čeká, koho po cestě potká a kam ho klikatá cestička zavede. Při žabím koncertě si vzpomněl i na kmotra žabáka, který se s ním večer smutně loučil a dával mu rady na cestu.

„Kva, kva, kva, Mokřálku, jsi mladý a nezkušený vodník. Ale ty se ve světě neztratíš. Víím, že už v našem rybníku nemůžeš vydržet. Ani se nedivím, že odcházíš pryč. Škoda, že nejsem mladší. Hned bych šel s tebou, bylo by nám spolu veseleji. Kdyby ti bylo ve světě moc smutno, zastav se u žabiček. Nezapomeň je pěkně pozdravit, ať ví, že jsi slušný hastrman. My žáby se mezi sebou všechny známe, všechno si vykvákáme. Když budeš něco doma potřebovat, popros je a ony mi to vyřídí. Jejich kvákání je slyšet na míle daleko. Uslyší je jiné žabky a vykvákají tu zprávu dál, až se to dostane k nám. Hlavně dej vědět, kde ses usadil. Já všechno vyřídím tvému bratru Vrbičkovi u nás v rybníku. Vodnice nic nemusí vědět. Stejně jenom nadává a žabí kvákání neposlouchá. Mokřálku, dobře víš, že tě mám rád. Budeš mi tu moc chybět, ale i já vím, že tady nemůžeš

